

Krafterna kärlek, sex och eros

Välkomna i Herrens namn. Jag kommer med välsignelser, mina käraste vänner. Välsignad är denna stund.

I kväll skulle jag vilja diskutera tre särskilda krafter i universum: kärlekskraften så som den manifesteras mellan könen, den erotiska kraften samt den sexuella kraften. Dessa utgör tre distinkt olika principer eller krafter som manifesterar sig olika på varje plan, från det högsta till det lägsta. Mänskligheten har alltid blandat samman dessa tre principer. Man känner i själva verket knappt till att dessa tre separata krafter existerar och vad som skiljer dem. Det finns så mycket förvirring kring detta att det kommer vara mycket användbart för mina vänner att höra vad verkligheten är.

Den erotiska kraften är en av de mest potenta krafterna i tillvaron och har en enorm styrka och inverkan. Den är tänkt att tjäna som bron mellan sex och kärlek, men gör sällan det. Hos en andligt högt utvecklad person bär den erotiska kraften individen från den erotiska upplevelsen, som i sig är kortvarig, till det varaktiga tillståndet där ren kärlek råder. Den erotiska kraftens starka impuls bär dock bara själen fram till denna punkt och inte längre. Den kommer ofrånkomligen att lösas upp om personligheten inte lär sig att älska genom att odla de kvaliteter och förutsättningar som är nödvändiga för sann kärlek. Endast när man har lärt sig kärlek, förblir gnistan i den erotiska kraften levande. Ensam, utan kärlek, bränner den ut sig själv. Detta är förstås problemet med äktenskap. Eftersom de flesta människor är oförmögna till ren kärlek, är de också oförmögna att uppnå ett idealiskt äktenskap.

Eros tycks på många sätt likna kärlek. Den frambringar impulser som en människa annars inte skulle ha: impulser av osjälviskhet och tillgivenhet som han eller hon tidigare kan ha varit oförmögen till. Det är därför som eros så ofta förväxlas med kärlek. Men eros förväxlas lika ofta med den sexuella instinkten som, liksom eros, också manifesteras som en stor drivkraft.

Mina vänner, jag skulle nu vilja visa er vad den erotiska kraftens andliga innebörd och syfte är, särskilt när det gäller mänskligheten. Utan eros skulle många människor aldrig uppleva den stora känslan och skönheten som inryms i den verkliga kärleken. De skulle aldrig få känna smaken av

den och trängtan efter kärlek skulle förbli djupt fördold i deras själar. Rädslan för kärlek skulle förbli starkare än deras längtan.

Eros är det som är närmast kärlek som den utvecklade anden kan uppleva. Den lyfter själen ut ur senfärdighet, ut ur ren tillfredsställelse och passivitet. Den får själen att svalla, att gå ut ur sig själv. När den här kraften överraskar även de mest utvecklade människorna blir de förmögna att överträffa sig själva. Även en kriminell person kommer temporärt att känna, åtminstone gentemot en viss person, en godhet han aldrig känt. Den totalt själviska personen kommer att, så länge den känslan varar, ha osjälviska impulser. Lata människor kommer ut ur sin tröghet. Den rutinbundna personen kommer naturligt och utan ansträngning att göra sig av med sina statiska vanor. Den erotiska kraften lyfter en person ut ur separationen, om än bara för en kort tid. Eros ger själen en försmak av enhet och lär det rädda psyket att längta efter den. Ju starkare man har upplevt eros, desto mindre tillfredsställd kommer själen att vara i separationens skenbara trygghet. Till och med en annars alltigenom självcentrerad person kan vara förmögen att göra en uppoffring under upplevelsen av eros. Ni ser alltså, mina vänner, eros gör det möjligt för människor att göra saker som de annars inte skulle vara benägna att göra; saker som är nära förknippat med kärlek. Det är lätt att se varför eros så ofta förväxlas med kärlek.

Hur skiljer sig då eros från kärlek? Kärlek är ett varaktigt tillstånd i själen. Kärlek kan bara finnas om grunden för den är förberedd genom utveckling och rening. Kärlek kan inte komma och gå på måfå; eros gör det. Eros slår till med plötslig kraft och fångar ofta en person som är omedveten och till och med ovillig att gå igenom upplevelsen. Endast om själen är beredd att älska och har byggt grunden för det, kommer eros att utgöra bron till den kärlek som manifesteras mellan en man och en kvinna.

Ni kan således se hur viktig den erotiska kraften är. Utan att den erotiska kraften drabbar dem och rubbar dem ut ur sina hjulspår, skulle många människor aldrig vara redo för ett mer medvetet sökande efter att bryta ner sina egna murar av separation. Den erotiska upplevelsen sår fröet i själen och får den att längta efter enhet, som utgör det stora målet i frälsningsplanen. Så länge själen är separerad, måste det vara dess lott att vara ensam och olycklig. Den erotiska upplevelsen gör det möjligt för personligheten att längta efter förening med åtminstone en annan individ. I andevärldens höjder finns det förening mellan alla varelser – och därmed med Gud. I den jordiska sfären utgör den erotiska kraften en drivkraft, oavsett om dess verkliga innebörd förstås eller inte. Det är så, även om den ofta missbrukas och åtnjuts för sin egen skull, medan den varar. Den används inte för att odla kärlek i själen och den ebbar därmed ut. Dess verkningar stannar dock oundvikligen kvar i själen.

Eros kommer till människor plötsligt i vissa skeden av deras liv, även till dem som är rädda för den uppenbara risken att separationen äventyras. Människor som är rädda för sina känslor och för livet som sådant kommer ofta att göra allt som står i deras makt för att undvika – undermedvetet och okunnigt – enhetens stora upplevelse. Även om den rädslan finns hos många människor, är det sannerligen få som inte har upplevt en öppning i själen där eros skulle kunna beröra dem. För den räddhågade själen som motsätter sig upplevelsen, är detta en bra medicin oavsett det faktum att sorg och förlust kan följa på grund av andra psykologiska faktorer. Men det finns också de som är överemotionella, och även om de kan känna till andra rädslor i livet, är de inte rädda för just den här upplevelsen. Dess skönhet är i själva verket en stor frestelse för dem och de jagar den därför girigt. De letar efter det ena objektet efter det andra och är emotionellt alltför okunniga för att förstå eros djupa innebörd. De är ovilliga att lära sig ren kärlek och använder helt enkelt den erotiska kraften för sin njutning och när den är uttömd jagar de någon annanstans. Detta är ett missbruk och kan inte fortsätta utan skadeverkningar. En sådan personlighet kommer att behöva gottgöra för missbruket – även om det skedde i okunnighet. På samma sätt måste den överdrivet rädda och fega själen gottgöra för att försöka lura livet genom att gömma sig från eros och därmed undanhålla själen en värdefull medicin om den används på rätt sätt. De flesta människor i denna kategori har någonstans i sin själ en utsatt punkt där eros kan komma in. Det finns också vissa som har byggt upp en sådan tät mur av rädsla och högmod runt sina själar, att de helt undviker den här delen av livsupplevelsen och bedrar på så sätt sin egen utveckling. Den här rädslan kan ha sitt ursprung i en olycklig upplevelse av eros i ett tidigare liv eller kanske för att själen girigt har missbrukat den erotiska kraftens skönhet utan att bygga den till kärlek. I båda fallen kan personligheten ha valt att vara mer försiktig. Om detta beslut är alltför fast och strängt, följer den motsatta ytterligheten. I nästa inkarnation kommer omständigheterna att väljas på ett sådant sätt att en balans upprättas, tills själen når ett harmoniskt tillstånd där det inte längre finns några ytterligheter. Denna balansering i framtida inkarnationer gäller alltid för alla aspekter av personligheten. För att närma sig den harmonin åtminstone till viss del, behöver den riktiga balansen mellan förnuft, känsla och vilja uppnås.

Den erotiska upplevelsen blandar sig ofta med den sexuella driften, men det behöver inte alltid vara så. Dessa tre krafter – kärlek, eros och sex – uppträder ofta helt separat, medan två ibland blandas, såsom eros och sex, eller eros och kärlek i den utsträckning själen är i förmögen att älska, eller sex och ett sken av kärlek. I idealfallet blandas alla tre harmoniskt.

Den sexuella kraften utgör skaparkraften på alla tillvaroplan. I de högsta sfärerna skapar samma kraft andligt liv, andliga idéer och andliga begrepp och principer. På de lägre planen skapar den rena och icke förändligade sexuella kraften liv så som det manifesteras i denna särskilda sfär; den skapar det yttre skalet eller kärlet för individen som är ämnad att leva i den sfären.

Den rena sexuella kraften är totalt självisk. Sex utan eros och utan kärlek betecknas som djurisk. Den rena sexuella kraften finns hos alla levande varelser: djur, växter och mineraler. Eros inträder i det utvecklingsstadium när själen inkarnerar som en människa. Och ren kärlek återfinns i de högre andliga rikena. Detta innebär inte att eros och sex inte längre förekommer hos högre utvecklade varelser, utan snarare att alla tre blandar sig harmoniskt, är förfinade och blir mindre och mindre själviska. Jag menar inte heller att en människa inte bör försöka uppnå en harmonisk blandning av alla tre krafter.

I sällsynta fall kan eros ensamt, utan sex och kärlek, existera under en begränsad tid. Detta benämns vanligen som platonisk kärlek. Men hos en någorlunda frisk person kommer eros och sex förr eller senare att blanda sig. Den sexuella kraften, i stället för att förträngas, tas upp av den erotiska kraften och båda flödar i en och samma ström. Ju mer de tre krafterna förblir separerade, desto mindre sund är personligheten.

En annan vanlig kombination, särskilt i långvariga relationer, är den samtidiga förekomsten av äkta kärlek och sex, men utan eros. Även om kärlek inte kan vara fullkomlig om inte alla tre krafter smälter samman, finns det en viss mängd tillgivenhet, kamratskap, tycke, ömsesidig respekt och en sexrelation som är krasst sexuell utan den erotiska gnistan som upphörde för en tid sen. När eros saknas, måste den sexuella relationen så småningom lida. Detta är problemet med de flesta äktenskap, mina vänner. Det finns knappast någon människa som inte är förbryllad kring frågan om vad man ska göra för att bevara gnistan i relationen som verkar dunsta bort ju mer vana och bekanta man blir vid varandra. Ni kanske inte har ställt frågan i termer av tre distinkta krafter, men ni vet och känner att något försvinner ur ett äktenskap som var närvarande i början; den gnistan är i själva verket eros. Ni finner er vara i en ond cirkel och tänker att äktenskap är ett hopplöst företag. Nej, mina vänner, så är det inte, även om ni ännu inte kan uppnå idealet.

I det ideala kärlekspartnerskapet mellan två människor behöver alla tre krafter vara representerade. Med kärlek verkar ni inte ha så stora svårigheter, för i de flesta fall skulle man inte gifta sig om det inte fanns åtminstone en villighet att älska. Jag kommer här inte att diskutera de extrema fallen där det inte är så. Jag fokuserar på en relation där valet är ett moget val och dessa partner ändå inte kan komma runt fallgropen av att bli bundna av tid och vana på grund av att den svårfångade eros har försvunnit. Den sexuella kraften finns hos de flesta sunda människor och kan endast börja blekna – särskilt hos kvinnor – när eros har försvunnit. Män kanske då söker eros på annat håll. För den sexuella relationen måste så småningom lida om inte eros bevaras.

Hur kan man behålla eros? Detta är den stora frågan, mina kära vänner. Eros kan endast bevaras om den används som en bro till ett sant partnerskap i kärlek i högsta bemärkelse. Hur görs detta?

Låt oss först leta efter den viktigaste beståndsdel i den erotiska kraften. När man analyserar det, kommer man att finna att den består av äventyret, sökandet efter kunskap om den andra själen. Den önskan finns hos varje skapad ande. Den inneboende livskraften måste till slut föra individen ut ur sin separation. Eros stärker nyfikenheten att känna den andra varelsen. Så länge det finns något nytt att upptäcka i den andra själen och så länge du uppenbarar dig själv, kommer eros att leva. I den stund du som tror att du har funnit allt som finns att finna och har uppenbarat allt som finns att uppenbara, kommer eros att försvinna. Så enkelt är det med eros. Men där ert stora misstag kommer in är att ni tror att det finns en gräns för en själs uppenbarande, din eller någon annans. Vid en viss punkt när vanligtvis ett ganska ytligt uppenbarande har uppnåtts, får ni intrycket att detta är allt som finns och ni slår er till ro med ett lugnt liv utan att söka ytterligare.

Eros har burit dig fram till denna punkt med sin starka inverkan. Men därefter är din vilja att fortsätta utforska den andra personens obegränsade djup och att frivilligt uppenbara och dela ditt eget inre utforskande, avgörande för huruvida du har använt eros som en bro till kärlek. Detta avgörs i sin tur av din vilja att lära dig att älska. Bara på detta sätt bevaras eros gnista i er kärlek. Bara på detta sätt kommer du att fortsätta att finna den andra och låta dig själv bli funnen. Det finns ingen gräns, för själen är oändlig och evig; en hel livstid skulle inte räcka till för att känna den. Det kan aldrig finnas en punkt när du helt känner den andra själen, inte heller när du själv är helt känd. Själen är levande och ingenting som lever förblir statiskt. Den har förmågan att uppenbara ännu djupare lager än de som redan existerar. Själen är också i ständig förändring och rörelse, som allting andligt till sin natur är. Ande innebär liv och liv innebär förändring. Eftersom själen är ande, kan själen aldrig fullständigt bli känd. Om människor hade visdomen skulle de inse detta och göra äktenskapet till det underbara äventyr som det är tänkt att vara, en resa där nya vyer ständigt upptäcks, i stället för att bara låta sig bäras så långt som eros första impuls tar dem. Ni bör använda eros kraftfulla impuls som den inledande knuff den är och genom den sedan upptäcka lusten att fortsätta vidare av egen kraft. Då kommer ni att ha fört eros till sann kärlek i äktenskapet.

Äktenskapet är avsett för människan av Gud och dess gudomliga syfte är inte enbart fortplantning. Det utgör endast en detalj. Den andliga idén med äktenskapet är att göra det möjligt för själen att uppenbara sig själv och att vara ständigt sökande efter den andra för att upptäcka för evigt nya vyer av den andra. Ju mer detta sker, desto lyckligare blir äktenskapet, desto fastare och tryggare grund får det och desto mindre är det i fara för ett olyckligt slut. Det uppfyller då sitt andliga syfte.

I praktiken fungerar äktenskapet dock nästan aldrig på det viset. Du når ett tillstånd där det råder en viss förtrogenhet och vana och du tror att du känner den andra. Det faller dig inte ens in att den andra inte på något sätt känner dig. Han eller hon kanske känner vissa fasetter av ditt väsen, men

det är allt. Detta sökande efter det andra väsendet, liksom efter att uppenbara sig själv, kräver en inre aktivitet och vakenhet. Men eftersom människor ofta frestas till en inre inaktivitet, medan den yttre aktiviteten kan vara desto starkare som en överkompensation, lockas de till att sjunka in i ett vilsamt tillstånd och omhulda villfarelsen av att man redan helt känner varandra. Detta är fallgropen. Det är i värsta fall början på slutet och i bästa fall en kompromiss som lämnar dig med en gnagande, ouppfylld längtan. Vid denna punkt blir relationen stillastående. Den är inte längre levande även om den kan ha vissa mycket angenäma egenskaper. Vanan är en stor fresterska som drar en mot senfärdighet och tröghet, så att man inte behöver försöka och arbeta eller vara vaken längre.

Två personer kan upprätta en till synes tillfredsställande relation och när åren går står de inför två möjligheter. Den första är att antingen den ena eller båda partner blir öppet och medvetet missnöjda. För själen behöver bölja fram, finna och bli funnen, för att lösa upp separationen, oavsett hur mycket den andra sidan av personligheten är rädd för att förenas och frestas av trögheten. Detta missnöje är antingen medvetet – även om den verkliga anledningen till det bortses från i de flesta fall – eller så är det omedvetet. I båda fallen är missnöjet starkare än den bekväma tröghetens och senfärdighetens frestelse. Äktenskapet kommer då att avbrytas och den ena eller båda partner kommer att lura sig att tro att med en ny partner blir det annorlunda, särskilt efter att eros kanske har slagit till igen. Så länge den här principen inte förstås, kan en person gå från det ena partnerskapet till det andra och upprätthåller känslor endast så länge som eros är verksam.

Den andra möjligheten är att frestelsen av ett fridfullt sken är starkare. Dessa partner kan då stanna hos varandra och kan utan tvivel uppfylla något tillsammans, men ett stort ouppfyllt behov kommer alltid att ligga och lura i deras själar. Eftersom män till sin natur är mer aktiva och äventyrliga, tenderar de att vara polygama och frestas därför mer av otrohet än kvinnor. Ni kan således också förstå vad det bakomliggande motivet för mäns benägenhet att vara otrogna är. Kvinnor tenderar mycket mer att vara senfärdiga och är därför bättre förberedda för att kompromissa. Detta är varför de tenderar att vara monogama. Det finns naturligtvis undantag hos båda könen. En sådan otrohet är ofta lika förbryllande för både den aktiva partnern som för ”offret”. De förstår inte sig själva. Den otrogne mannen kan lida lika mycket som den vars förtroende han har svikit.

I situationen där en kompromiss väljs, stagnerar båda människor, åtminstone i en mycket viktig del av sin själsutveckling. De finner sin tillflykt i relationens stadiga bekvämlighet. De kan till och med tro att de är lyckliga i den och detta kan till viss del vara sant. Fördelarna med vänskap, sällskap, ömsesidig respekt och ett behagligt liv tillsammans med en väletablerad rutin, uppväger

själens oro och partnererna kan ha tillräckligt med disciplin att förbli trogna mot varandra. Det saknas dock ett viktigt element i deras relation: det största möjliga uppenbarandet från själ till själ.

Endast när två människor gör detta, kan de renas tillsammans och på så sätt hjälpa varandra. Två utvecklade själar, som har en kunskap om rening i sitt undermedvetna, även om de kanske bortser från de olika stegen i den här undervisningen, kan fortfarande uppfylla varandra genom att uppenbara sig själva och genom att söka djupen i den andres själ. Vad som finns i varje själ kommer på så sätt att uppdagas i deras medvetna sinnen och en rening kommer att äga rum. Då bevaras livsgnistan och relationen kan aldrig stagnera och degenerera till en återvändsgränd. För er som befinner er på denna väg och följer de olika stegen i den här undervisningen, blir det lättare att övervinna den äktenskapliga relationens faror och fällor och att reparera skador som oavsiktligt har uppstått.

På detta sätt, mina kära vänner, bevarar man inte bara eros, denna vibrerande livskraft, utan man transformerar den också till sann kärlek. Endast i ett sant partnerskap där kärlek och eros ingår, kan du upptäcka nya väsensnivåer i din partner som du hittills inte har uppfattat. Och du själv kommer att också renas genom att ställa ditt högmod åt sidan och uppenbara dig själv som du verkligen är. Relationen kommer alltid att vara ny, oavsett hur bra ni tror att ni redan känner varandra. Alla masker måste falla, inte bara de ytliga, utan de verkliga, som du kanske inte ens har varit medveten om. Er kärlek kommer då att förbli levande. Den blir aldrig statisk; den stagnerar aldrig. Du behöver aldrig söka någon annanstans. Det finns så mycket att se och upptäcka i detta land hos den andra själen som du har valt, som du fortsätter att respektera men hos vilken du tycks sakna livsgnistan som en gång förde er samman. Du behöver aldrig vara rädd för att förlora kärleken till din älskade; den rädslan är endast motiverad om man avstår från att riskera resan där man tillsammans uppenbarar sig själv. Detta, mina vänner, är ett äktenskap i dess sanna bemärkelse och det enda sättet som det kan vara den härlighet som det är tänkt att vara.

Var och en av er bör tänka djupt kring huruvida du är rädd för att lämna separationens fyra väggar. Vissa av mina vänner är omedvetna om att detta att förbli separerad nästan är en medveten önskan. För många av er är det på detta sätt: Du önskar dig ett äktenskap eftersom en del av dig längtar efter det – och också för att du inte vill vara ensam. Ytliga och fåfänga skäl kan läggas till för att förklara den djupa trängtan som finns i din själ. Men bortsett från denna trängtan och bortsett från de ytliga och själviska motiven för din ouppfyllda önskan om ett partnerskap, måste det också finnas en ovilja att riskera resan och äventyret att uppenbara dig själv. En väsentlig del av livet återstår att uppfyllas av dig – om inte i detta liv, så i framtida liv.

Om du skulle befinna dig ensam, kan du med den här kunskapen och sanningen reparera skadan du har orsakat i din egen själ genom att ha hyst felaktiga idéer i ditt undermedvetna. Du kan

upptäcka din rädsla för den stora äventyrliga resan med en annan, vilket förklarar varför du är ensam. Den förståelsen borde vara till hjälp och kan till och med göra det möjligt för dina känslor att förändras tillräckligt så att även ditt yttre liv förändras. Det beror på dig. Den som är ovillig att ta detta stora äventyrets risk kan inte lyckas i det största vågstycket mänskligheten känner till – äktenskap.

Först när du möter kärleken, livet och den andra människan i en sådan beredskap, blir du förmögen att skänka den största gåva till din älskade, nämligen ditt sanna jag. Och du kommer då oundvikligen att ta emot samma gåva från din älskade. Men för att göra det, måste det finnas en viss emotionell och andlig mognad. Om denna mognad är närvarande, kommer du intuitivt att välja rätt partner, någon som i grunden har samma mognad och beredskap att ge sig in på den här resan. Valet av en partner som är ovillig kommer från den dolda rädslan för att själv ta sig an resan. Ni drar magnetiskt till er människor och situationer som motsvarar era undermedvetna önskningar och rädslor. Detta vet ni.

Mänskligheten på det hela taget befinner sig mycket långt från detta ideal, men det ändrar inte idén eller idealet. Ni behöver under tiden lära er att göra det bästa av det. Och du som har turen nog att befinna dig på denna väg kan lära dig mycket var du än står, även om det bara är att förstå varför du inte kan förverkliga den lycka som en del av din själ trängtar efter. Att upptäcka detta är redan en hel del och gör det möjligt för dig att i detta liv eller i framtida liv komma närmare förverkligandet av den här idén. Oavsett vad din situation är, huruvida du har en partner eller är ensam, sök i ditt hjärta och det kommer att förse dig med svaret på din konflikt. Svaret måste komma inifrån dig och är med all sannolikhet relaterat till din egen rädsla, ovillighet och din okunnighet om fakta. Sök och du kommer att veta. Förstå att Guds syfte i en kärleksrelation är det fullständigt ömsesidiga uppenbarandet av den ena själen för den andra – inte bara ett delvist uppenbarande.

Att uppenbara sig fysiskt är lätt för många. Emotionellt delar ni till en viss grad – vanligen så långt som eros bär er. Men sedan låser ni dörren och det är i denna stund som era bekymmer börjar.

Det finns många som inte är villiga att uppenbara någonting. De vill förbli ensamma och reserverade. De kommer inte att vidröra upplevelsen av att uppenbara sig själva och att finna den andra personens själ. De undviker det på alla sätt de kan.

Mina kära vänner, ännu en gång: förstå hur viktig den erotiska principen är i er sfär. Den hjälper många som kan vara ovilliga och oförberedda för kärleksupplevelsen. Den är vad man kallar ”förälskelse” eller ”romantik”. Genom eros får personligheten en smak av vad den ideala kärleken

skulle kunna vara. Många använder, som jag tidigare nämnde, den här lyckokänslan ovarsamt och girigt och passerar aldrig tröskeln till sann kärlek. Sann kärlek kräver mycket mer av människor i andlig bemärkelse. Om de inte uppfyller detta krav, försakar de målet som deras själ strävar efter. Denna ytterlighet där man jagar efter romantik är lika felaktig som den andra, där eros potent kraft inte ens kan komma in genom den tätt slutna dörren. Men i de flesta fall, när dörren inte är alltför tätt igenbommad, kommer eros till er i vissa skeden av era liv. Huruvida du då kan använda eros som en bro till kärlek beror på dig. Det beror på din utveckling, din villighet, ditt mod, din ödmjukhet och din förmåga att uppenbara dig själv.

Finns det några frågor i samband med detta ämne, mina kära vänner?

FRÅGA: Ja. Det är så svårt för en kvinna att prata med en man. Män svarar inte när man försöker komma in i ett samtal som berör den emotionella förståelsen. Detta gör det mycket, mycket svårt för kvinnan.

SVAR: Här finns det ett stort misstag, min kära vän. Men låt oss först slå fast ett faktum som bör förstås väl. Kvinnan är av naturen benägen att vara mer emotionell. Mannen är av naturen benägen att vara mer andlig, eller på en lägre nivå, mer intellektuell. Med detta menar jag inte att han behöver vara vad ni kallar en intellektuell. Det är bara det att den resonerande förmågan vanligtvis är starkare hos män. På grund av detta är det ett mycket svårt steg för en man att uppenbara sina känslor. En kvinna kan hjälpa honom i detta. Mannen hjälper kvinnan på andra sätt. Misstaget du gör är att tänka att uppenbarandet och själarnas möte åstadkoms genom att prata. Åh, det kan vara en tillfällig krycka, det kan vara en detalj eller det kan helt enkelt vara ett verktyg, ett medel för att uttrycka vissa fasetter. Men det är allt. Det är inte i pratandet som du finner den andra själen eller som du uppenbarar dig själv, även om detta kan utgöra en del av det. Det är i varandet som hela den här grundläggande inställningen avgörs.

Det är kvinnan som är emotionellt starkare. För henne är det oftast lättare att uppbåda modet att mötas själ till själ och vidröra längtans djupaste kärna som även finns hos mannen. Om hon kan använda sin intuition och nå den delen av sin partner, kommer han att svara förutsatt att han har mognaden. Han måste svara. Huruvida det svaret ibland kommer genom ett samtal eller inte, är inte så viktigt. Det är inte en fråga om huruvida en muntlig diskussion tjänar till att nå den andra själen. Att tala är säkerligen en del av det, tillsammans med alla andra förmågor. Men förmågan att tala om saker är inte den avgörande faktorn. Först måste den inre grunden upprättas. Du kommer då att vara tillräckligt flexibel för att kunna använda alla förmågor som Gud har gett dig. Att finna och möta den andra själen innebär att gå in i det inre varandets tillstånd; görandet är endast ett tillfälligt resultat, endast en detalj som är en del av den yttre manifestationen. Är det tydligt?

FRÅGA: Ja, det är tydligt. Och jag tycker det är underbart. Det är med andra ord kvinnans uppgift att finna den andra själen?

SVAR: Det kan ofta vara så att det är lättare för kvinnan att ta de första nödvändiga stegen efter det att eros inte längre kan vidmakthålla sin egen kraft. Men båda behöver ha den grundläggande villigheten att fortsätta resan tillsammans. Som tidigare sagts, kvinnan finner det ofta lättare att uppenbara sig, att låta känslorna komma ut. Den mogna kvinnan som är uppriktigt villig att åta sig det sanna äktenskapets äventyr kommer ha den mogna och sunda instinkten att hitta rätt partner. Samma sak gäller förstås för mannen.

När denna villighet väl finns hos båda, kan endera av dem leda vägen. Det gör inte någon skillnad vem som börjar. Det kan ofta vara kvinnan, men det kan också ibland vara mannen. Oavsett vem som börjar, kommer det en tid när den andra också leder och hjälper. I en relation som är levande, sund och flexibel, kommer det att växla och ständigt förändras. Vid varje given tidpunkt kommer den som är den starkare, ledaren, att hjälpa till i den andras befrielse. Att uppenbara själen på detta sätt är i själva verket en befrielse – den yttre själens befrielse från ensamhetens fängelse och jagets befrielse. Detta fängelse kan till och med tyckas bekvämt om man har levt och stagnerat i det tillräckligt länge. Man bör inte vänta på att den andra ska börja. Den som är mer mogen och modig vid ett visst ögonblick kommer att börja och kommer därmed att höja mognaden hos den andra som kanske då överträffar sin egen. Hjälparen blir på så sätt den hjälpta; befriaren blir den befriade.

FRÅGA: När du talar om uppenbarandet av en själ för en annan, menar du att det, på en högre nivå, är på detta sätt som själen uppenbarar sig för Gud?

SVAR: Det är samma sak. Men innan du verkligen kan uppenbara dig för Gud, behöver du lära dig att uppenbara dig för en annan älskad människa. Och när du gör det, uppenbarar du dig också för Gud. Många människor vill börja med att uppenbara sig för den personliga Guden. Men egentligen, djupt i sina hjärtan, är ett sådant uppenbarande för Gud endast en undanflykt eftersom den är abstrakt och avlägsen. Ingen annan människa kan se eller höra vad de uppenbarar. De är fortfarande ensamma. Man behöver inte göra just det som förefaller så riskabelt, som kräver så mycket ödmjukhet och därmed hotar att vara förödmjukande. Genom att uppenbara sig själv för en annan människa, åstadkommer man så mycket som inte kan åstadkommas genom att uppenbara sig själv för Gud som känner dig oavsett och som egentligen inte behöver ditt uppenbarande.

När du finner den andra själen och möter den, uppfyller du ditt öde. När du finner en annan själ, finner du också en annan partikel av Gud, och om du uppenbarar din egen själ, uppenbarar du en partikel av Gud och ger något gudomligt till en annan person. När eros kommer till dig, kommer den att lyfta upp dig tillräckligt långt så att du förnimmer och vet vad det är inom dig som längtar efter den här upplevelsen och vad som är ditt sanna jag, som längtar efter att uppenbara sig. Utan eros är du bara medveten om de lata yttre lagren.

Undvik inte eros när den vill komma till er. Om ni förstår den andliga idén bakom den, kommer ni att använda den klokt. Gud kan då leda dig och göra det möjligt för dig att göra det bästa av att hjälpa en annan individ och dig själv på vägen till sann kärlek, där rening måste utgöra en integrerad del. Även om ditt reningsarbete genom en djupt engagerad relation manifesteras på ett annat sätt än det gör i arbetet på denna väg, hjälper det dig mot en rening av samma storlek.

FRÅGA: Är det möjligt för en själ att vara så rik att den kan uppenbara sig för mer än en själ?

SVAR: Min käre vän, säger du det skämtsamt?

FRÅGA: Nej, det gör jag inte. Jag frågar om polygami är inom planen för de andliga lagarna.

SVAR: Nej, det är det absolut inte. Och när någon tror att det kan vara inom den andliga utvecklingsplanen, är detta en undanflykt. Personligheten letar efter den rätta partnern. Antingen är personen alltför omogen för att ha funnit rätt partner, eller så finns rätt partner där och den polygama personen låter sig helt enkelt svepas med av eros impuls och lyfter aldrig upp den kraften till den viljemässiga kärlek som kräver att man övervinner och arbetar för att passera tröskeln som jag tidigare nämnde.

I fall som detta, den med en äventyrlig personlighet letar och letar, finner alltid en annan del av en individ, uppenbarar sig endast i den utsträckningen och inte längre, eller uppenbarar kanske varje gång en annan fasett av sin personlighet. När det kommer till den inre kärnan, stängs dock dörren. Eros avviker då och ett nytt sökande börjar. Varje gång är det en besvikelse som endast kan förstås när man har greppat dessa sanningar.

Den råa sexuella instinkten kommer också in i längtan efter den här stora resan, men den sexuella tillfredsställelsen börjar lida om relationen inte hålls på den nivå jag här visar er. Den är i själva verket oundvikligen kortvarig. Det finns ingen rikedom i att uppenbara sig för många. I sådana fall uppenbarar man antingen samma tillgångar om och om igen för nya partner eller, som jag tidigare nämnde, så visar man upp olika fasetter av sin personlighet. Ju fler partner du försöker

delar dig med, desto mindre kan du ge till varje. Det är oundvikligen så. Det kan inte vara annorlunda.

FRÅGA: Vissa människor tror att de kan utelämnas sex och eros och längtan efter en partner och leva helt för kärlek till mänskligheten. Tror du det är möjligt att en man eller kvinna avsvära sig den delen av livet?

SVAR: Det är möjligt, men det är utan tvivel inte sunt eller ärligt. Jag skulle säga att det kanske är en person av tio miljoner som kan ha en sådan uppgift. Det kan vara möjligt. Det kan ligga i karmen för en viss själ som redan har utvecklats så långt, som har gått igenom upplevelsen av ett sant partnerskap och som kommer för ett särskilt uppdrag. Det kan också finnas vissa karmiska skulder som behöver betalas av. I de flesta fall – och här kan jag lugnt generalisera – är det osunt att undvika partnerskap. Det utgör en flykt. Det verkliga skälet är rädsla för kärlek, rädsla för livsupplevelsen, men det räddhågade avståndet rationaliseras som en uppoffring. Till den som skulle komma till mig med ett sådant problem skulle jag säga: Granska dig själv. Gå under de ytliga lagren i ditt medvetna resonemang och dina förklaringar till din inställning i detta avseende. Försök att ta reda på om du är rädd för kärlek och besvikelse. Är det inte mer bekvämt att leva bara för dig själv och inte ha några svårigheter? Är det inte det som du egentligen känner innerst inne och som du vill täcka över med andra skäl? Det stora humanitära arbetet som du vill göra kan absolut vara för en värdefull sak, men tror du verkligen att det ena utesluter det andra? Skulle det inte vara mycket mer troligt att den stora uppgiften som du har påtagit dig skulle fullgöras bättre om du även lärde dig personlig kärlek?

Om alla dessa frågor skulle besvaras sanningsenligt, skulle personen ofrånkomligen se att han eller hon flyr. Personlig kärlek och uppfyllelse är mannens och kvinnans öde i de flesta fall, för så mycket kan läras i den personliga kärleken som inte kan uppnås på något annat sätt. Och att bilda en varaktig och stabil relation i ett äktenskap är den största segern en människa kan uppnå, för det är en av de svåraste sakerna som finns, som ni alla väl kan se i er värld. Den livsupplevelsen kommer att föra själen närmare Gud än ljumma goda gärningar.

FRÅGA: Jag var på väg att ställa en fråga i samband med min tidigare fråga: Celibat antas vara en mycket förändlig form av utveckling i vissa religiösa sekter. Å andra sidan erkänns även polygami i vissa religioner – till exempel mormonerna. Jag förstår vad du sa, men hur motiverar man dessa förhållningssätt hos människor som antas söka efter förening med Gud?

SVAR: Det finns mänskliga misstag i varje religion. Det kan finnas misstag av ett visst slag i en viss religion, ett annat i en annan. Här har du helt enkelt två ytterligheter. När sådana dogmer eller regler kom till i de olika religionerna, i endera den ena eller andra ytterligheten, utgör det alltid en

rationalisering och undanflykt som den enskilda själen ständigt tar sin tillflykt i. Detta är ett försök att bortförklara inre motströmmar hos den rädda eller giriga själen med goda motiv.

Det finns en allmän uppfattning om att allting som rör sex är syndigt. Den sexuella instinkten uppstår hos spädbarnet. Ju mer omogen en varelse är, desto mer är sexualiteten separerad från kärlek och desto mer självisk blir den därmed. Allting utan kärlek är ”syndigt”, om man vill använda det ordet. Ingenting som är parat med kärlek är fel – eller syndigt.

Det finns ingenting sådant som en kraft, en princip eller en idé som i sig är syndig, vare sig det gäller sex eller något annat.

Hos det växande barnet som på ett naturligt sätt är omoget, kommer den sexuella driften först att manifesteras på ett själviskt sätt. Endast om och när hela personligheten växer och mognar harmoniskt, kommer sex att integreras med kärlek. Utifrån okunskap har mänskligheten länge ansett att sex som sådant är syndigt. Det hölls gömt och den här delen av personligheten kunde därför inte växa upp. Ingenting som hålls gömt kan växa, detta vet ni. Även hos många vuxna förblir därför sex barnsligt och separerat från kärlek. Och detta ledde i sin tur mänskligheten till att alltmer tro att sex är en synd och att en sant andlig person måste avstå från det. På så vis uppstod en av de ofta nämnda onda cirkelarna.

På grund av övertygelsen om att sex var syndigt, kunde instinkten inte växa och smälta samman med kärlekskraften. Följaktligen är sex i själva verket ofta själviskt och kärlekslöst, rätt och djuriskt. Om människor skulle inse – och de börjar alltmer att göra det – att sexinstinkten är lika naturlig och gudagiven som vilken annan universell kraft som helst och som i sig inte är mer syndig än någon annan existerande kraft, skulle de bryta den här onda cirkeln och fler människor skulle låta sin sexuella drift mogna och blandas med kärlek – och även med eros för den delen.

Hur många människor finns det inte för vilka sex är helt separerat från kärlek! De lider inte bara av dåligt samvete när den sexuella driften manifesteras, utan de befinner sig också i ett läge där de inte kan hantera sexuella känslor med den personen som de verkligen älskar. Detta sker ganska ofta i viss utsträckning, även om det verkar extremt. På grund av dessa förvrängda betingelser och den här onda cirkeln, kom mänskligheten att tro att man inte kan finna Gud om man svarar på sin sexuella drift. Detta är helt fel; man kan inte ta död på något som lever. Man kan bara dölja det så att det kommer ut på andra sätt som kan vara mycket skadligare. Endast i de mest sällsynta fall sublimeras verkligen den sexuella driften vilket gör att denna skaparkraft kan manifesteras på andra områden. Sublimering i dess sanna mening kan aldrig ske när det finns rädsla och flykt inblandade, så som är fallet hos de flesta människor. Svarar det på din fråga?

FRÅGA: Perfekt, tack.

FRÅGA: Om två unga människor blir förälskade och gifter sig och inte matchar väl och de förstår inte varandra, är det möjligt att dessa två människor skulle kunna fortsätta på den här resan tillsammans och ha ett bra äktenskap?

SVAR: Om båda är villiga att lära sig kärlek till varandra och vinna mognad tillsammans. Även om ett omoget val gjordes, kan det ändå bli ett lyckat äktenskap, men bara om båda är villiga och klart medvetna om vad äktenskapet är tänkt att vara. Om båda saknar viljan och ansvars känslan för detta, kommer de inte att ha önskan att göra en sådan resa tillsammans.

FRÅGA: Hur kommer vänskap mellan två människor in i denna bild?

SVAR: Vänskap är broderlig kärlek. En sådan vänskap kan även finnas mellan en man och en kvinna. Eros kanske vill smyga sig in, men förnuft och vilja kan fortfarande styra vilken riktning känslorna tar. Diskretion och en sund balans mellan förnuft, känsla och vilja är nödvändigt för att förhindra känslorna att gå in i en olämplig kanal.

FRÅGA: Går skilsmässa emot de andliga lagarna?

SVAR: Inte nödvändigtvis. Vi har inte sådana fasta regler. Det finns fall där skilsmässa är en lätt utväg, en ren flykt. Det finns andra fall där skilsmässa är rimligt eftersom valet att gifta sig gjordes i omognad och båda partner saknar viljan att uppfylla äktenskapets ansvar i dess sanna bemärkelse. Om endast en är villig – eller ingen – är skilsmässa bättre än att stanna kvar tillsammans och göra en fars av äktenskapet. Om inte båda är villiga att göra den här resan tillsammans, är det bättre att bryta upp helt än att låta den ena förhindra den andres växande. Detta händer förstås. Det är bättre att avsluta ett misstag än att stanna kvar i det på obestämd tid utan att finna ett effektivt botemedel.

Man bör dock inte lämna ett äktenskap lättvindigt. Även om det var ett misstag och inte fungerar, bör man försöka hitta orsakerna och göra sitt allra bästa för att leta upp och kanske komma över hindren som står i vägen. Eftersom de beror på inre misstag, kan partnern försöka göra det bästa av det, om båda på något sätt är villiga. Man kan lära sig mycket av sina tidigare och nuvarande misstag. Att generalisera att skilsmässa är fel är i vilket fall lika felaktigt som att säga att det alltid är rätt. Man bör absolut göra sitt bästa, även om äktenskapet inte är den idealiska upplevelsen som jag diskuterade i kväll. Få människor är redo och tillräckligt mogna för det. Du kan göra dig redo genom att försöka göra det bästa av dina tidigare misstag och lära av dem.

Mina kära vänner, tänk noggrant kring det jag har sagt. Det finns mycket att fundera över i det jag har berättat, för var och en av er här och för alla dem som kommer att läsa mina ord. Det finns inte en enda person som inte har något att lära av dem.

Jag vill avsluta det här föredraget med en försäkran till er alla att vi i andevärlden är Gud djupt tacksamma för era goda ansträngningar, för ert växande. Det är vår största glädje och vår största lycka. Och så, mina kära vänner, ta emot Herrens välsignelser igen; må era hjärtan fyllas av denna underbara styrka som kommer till er från ljusets och sanningens värld. Gå i frid och lycka, mina kära vänner, var och en av er. Var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork[®] och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork[®] är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork[®].

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21